

"EDINOST"

Izda se trikrat na teden v šestih izdanjih ob točkah, četrtek in sobota. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za eno leto f. 1.—, za dva leta f. 1.50, za tri leta f. 2.—, za štiri leta f. 2.50, za pet let f. 3.—, za šest let f. 3.50, za sedem let f. 4.—, za osem let f. 4.50, za devet let f. 5.—, za deset let f. 5.50. — Mesečno je plačevati naprej na naročbo brez priložne avansne se uprava se ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 2 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifi v petiti; za naslove s debelimi črkami se plačuje prestop, kolikor obsega navadnih vrst. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, maši oglasi itd. se računajo po pogodu.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu alica Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravitelj alica Molino pri olo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odpis reklame daje se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

7 edinstvo je moč.

Namestnik Rinaldini umirovljen.
— Novi namestnik tržaški.

Včeraj popoldne smo prejeli nastopno brzojavko z Dunaja:

Službeni list javlja, da je namestnik Rinaldini umirovljen. Namestnikom za Trst je imenovan dosednji deželni predsednik v Bukovini, grof Goess!

(Vest o umirovljenju Rinaldinija se je raznesla že sinoči po mestu. O tem za našo pokrajino velevažni spremembi spregovorimo obširneje v današnjem večernem izdanju. Op. ured.)

Javni shod

političnega društva "Edinost" v Škedenju
dne 12. decembra 1897.

(Dolge)

Ker se k govoru dra. Rybářa nikdo ni oglasil za besedo, prešlo se je na tretjo točko dnevnega reda: eventualni predlogi.

Besede je zaprosil dež. poslanec Ivan vitez Nabergoj. Čim je predsednik dr. Gregorin izustil besedo Nabergoj, zaorili so volilci I. okraja navdušen živio svojemu zastopniku v deželnem in mestnem zboru.

Gosp. Nabergoj je govoril nekako: Danes se je mnogo govorilo o poslancih. In ker sem jaz zastopnik vašega okraja, bilo bi naravno, da bi vam poročal jaz o svojem delovanju. Žal, da ne morem storiti tega, kar bi vam bil dolžan — o drugačnih okoliščinah. Leta 1865. sem vstopil v mestni zastop, in od takrat do danes nisem bil v takem položaju, v kakršnem sem sedaj. Vest mi pravi, da nisem zakrivil ničesar, vaša vest pa pravi vam, da tudi vi niste zakrivil ničesar in slednjič je istotako gotovo, da ni zakrivil ničesar naše pol. društvo "Edinost". Kdo je torej kriv, da zakonito izvoljen zastopnik ne more ničesar poročati svojim volilcem o svojem delovanju, in to iz vzroka, ker mu je bilo onemogočeno vsako

delovanje. Kdo je kriv? vprašam vas še enkrat. (Klici: Že vemo vsi, kdo je kriv!) Da, nekdo je kriv! krivi so oni, ki so najbolj kričali in razsajali o zadnjih volitvah. Oni, ki so širili denar in korupcijo in obrekovanje. Oni, ki so storili vse možno, da le ne bi bil izvoljen v tem okraju mož vaše krvi. (Pojavi ogorčenja.) Krivi pa so tudi oni, ki so šli na roko tem ljudem, ki so šli na limance onim, ki so takrat obljubljali nebo in zemljo našim okoličanom. Vi veste, kakimi sredstvi so agitirali takrat moji in vaši nasprotniki. Niso dosegli svojega namena. To je: na volišču ga niso dosegli. Ali isti ljudje imajo sedaj prvo besedo v mestnem zboru. To so tisti ljudje, ki še nikdar niso imeli dobre besede niti za najpotrebnejše stvari po okolič. Niti vode ne bi dali okoličanom, katere človek ne odreka niti psu! (Vrvenje in šumenje po dvorani.) In za take ljudi hodi je v ogenj poznani zasleplenci po okolič! Na njih pada velik del krivde, da je danes položaj tak.

In vendar bi bil vzlic temu že davno rad stopil med vas. Toda prišla je vmes bolezen in prišli so drugi dogodki, ki so me silili, da nisem storil, kar sem želel.

Dolžnost mi je torej danes najprvo, da se vam zahvalim najiskreje na vašem zaupanju. Iz dna duše sem vam hvaležen za to. Ne radi sebe — verjemite mi — ampak radi stvari, iz ozirov na svojo narodnost. Vi ste vedeli, da se bom branil mandata, in gospodje tu vedo dobro, kako sem se res branil. Slednjič sem se udal, ker me je prisilila v to ljubezen do vas, do svojega naroda. (Burno odobravanje.)

Vse življenje se vrši dandanes v znamenju naredne ideje in vsi narodi v Evropi, katerim še ni popolnoma zagotovljen narodni obstanek, se bore vsami močmi za svoja narodna prava. Viste izobraženi in zavedni in zato niste hoteli zaostati v borbi za narodno načelo. Vem, da le v imenu tega načela ste dali meni svoje glasove. (Splošno odobravanje.)

"Prav praviš, Šimen, tudi jaz sem tvojih misli", menil je Storžinov Kozmč in je potrkal po rami tovariša.

"A mi pa le udarimo v Skalovje, med krotarje, ker nam ugašajo njihova dekleta!" se je odrezal še jedenkrat Svetinov in sunil klobuk na drugo stran glave, da se mu je obesilo dolgo petelinovo pero doli na uho, a na drugi strani se je pokazala globoka brazgotina v lobanji, spomin od poslednjega pretepa med Skalovci; "pa Andreja Baloho vzamemo seboj, ta jim že pokaže luknje v zemljo, ako bi bilo nas premalo!"

"Kaj, Andreja Baloho? Je-li ta zopet doma?"
"Kako pa, da je! Ga-li nisi še videl? Saj je že štiri dni pod domačo streho, kamor je prišel iz širokega sveta. Ne vem, čemu se tako skriva, ko smo bili nekaj vedno prijatelji!"

"Glejte, ne prihaja-li ondi?"
"Da, res je, od doma prihaja — hudiča, že zopet ni bil pri maši!" se se krohotali nekateri. Med fanti je postalo nemirno, vsi so postali živahnejši, ko so zagledali svojega starega tovariša, idočega naravnost proti njim. Vse mu je stegovalo proti roko v pozdrav.

Uprav v isti hip, tako, da sta si križala pot, pa je prišla mimo Mislinova Rozika, krasno dekle; zarudevša je hitela mimo mladeničev na poljsko stezo, vodečo proti njenemu domu.

V svoji zvestobi do tega načela nisem moge drugače tudi jaz, nego da sem proti svoji volji vzletel zopet na se to težko breme. Poslanstvo je sploh težko breme ob takih okoliščinah, a verjemite: za-me je stokrat težko. Saj veste tudi vi dobro, kako trnjeve so mi poti, koliko strupa se uliva na mojo osebo in koliko grenkobe sem moral že požiti. (Klici: Slava vam!) Podvrgel sem se torej vaši volji vzlic boleznim, vzlic vsemu nasprotstvu in izdajstvu, podvrgel sem se zlasti za to, ker sem videl, da slučajno niste imeli primerneža moža v svoji sredi, da bi mu izročili mandat. A vzprejel sem mandat le začasno, ker se nadejam, da boste morda v nadaljnji dobi imeli v svoji sredi moža po svoji volji.

Da je šlo vse gladko, morda bi bil že položil mandat. Ko pa vidim, da so se gospodje v Trstu postavili na toli nasprotno stališče, da: meni nasproti sovražne stališče, da me hočejo ovirati v izvrševanju mandata, da-si so jim dale krivo vse instance, smatram za svojo dolžnost, da še vztrajam za sedaj. (Ploskanje in živio-klici.) Najviša instanca jim je dala krivo in vendar so v zadnji seji zopet prodajali svojo modrost; da-si so že izrekli najvišji sodniki na Dunaju, dali so v Trstu stvar zopet v pretres svojim glasovitim juristom!

Toliko se mi je zdelo potrebno, da vam povem v pojasnjenje položaja. Čim mi bode le možno, ne da bi trpela naša narodna čast in naš ponos, hočem položiti svoj mandat, a moja želja je, da se potem zjedinite za moža, o katerem boste prepričani, da je vaš, ves vaš! (Tako hočemo!) O katerem boste prepričani, da je Avstrijec in Slovenec. (Odobravanje.) Ali jednega vas prosim v imenu naše svete stvari, v imenu naše ljubljene narodnosti: bodite jedini med seboj! Izdajalce pa prezirajte! Ako ste zložni, se vam ni bati nasprotnikov in njih žuganj. Geslo vam bodi: Ne udajmo se! (Navdušena pohvala. Klici: Slava Nabergoju!)

Besede je zaprosil domačin J. Šuman: Čuli ste besede našega vrlega zastopnika. Menil

Ke je ugledal Andrej to deklisko prikazen, je ostrmel za hip in začudeno pogledal za njo, potem pa pristopil k dečakom, stiskaje jim roke po stari prijateljski navadi.

Rohnetov Šimen pa je ostavil tovariše in naglo postopil za Roziko, katero je dohitel že zunaj na samotnem polju.

"Počakaj, Rozika, da te spremim za hip pota!" je klical za njo in dohitel jo, prijel njeno gosposko mehko ročico.

"Oj, Šimen, si se-li zbal Andreja, da si ostavil svoje tovariše, ko se je približal on?" se je norčevale dekle in zarudele čez vse lice hkrati.

"Kaj, bal, Rozika? Mar nisem tako krepak, kakor on in sedaj morda še celo krepkeji, kajti njemu so že počele pešati moči, ker je že star in siv."

"Pa stavim, da te še povije k tlom, Šimen, ako bi se poskusila", pridodalo je dekle, živahno smeje se, tako, da je odmeval nje čisti glasek v jasni solnčni priredi, kakor čaroben srebrni zvenček.

"Nikoli, to ti že rečem, on nikoli!" je odgovoril nekoliko užaljen Šimen in udaril ob tla z nogo, da se je skoro zemlja stresla pod dekletom. "Toda pustiva to" je pristavil in glas mu je postal mehkeji, "mного važnejega se imava pomeniti."

"No in kaj bi utegnili to biti?"
(Priide še.)

PODLISTEK.

Atlet.

Spisal Ivan Fajdiga.

Bila je baš nedelja.

Ondi sredi vasi v Nekdanjem je stala šestorica domačih fantov, golorokih, ki so se pomenkovali med seboj, kam bi jo krenili popoldne. Nekateri so hoteli v Bádlo vas, drugi zopet v Skalovje, kjer so baje največ pretepa in kjer ne mine nedelja, da bi ne tekla v "potokih" človeška kri. A v Skalovju so tudi najbrhkejša dekleta, katerih lepoto čuvajo domači fantje, kakor punčice svojih otolčenih očij.

"Kdor ima poguma pa srca za lepa dekleta, oni hodi v Skalovje!" se je oglasil prvi Svetinov Tonček, čegar telo so poznali zdravniki in ranočelniki že tako dobro, kakor njegova lastna mati.

"Kdo se bo de pretepal z rablji? Kaj meniš, da zamenjam svojo kožo lahko tolikokrat, kakor svojo srce?" je zavril Tončka Rohnetov Šimen, orjaški in lep mladenič, ki je bil na glasu kakor najmočnejši dečak daleč na okoli. "Skalovci le kar bodéjo z noži in koljeje, ker niso za drugo, ker so slabihi, da bi se pomerili na moč in krepko; rezal bi že vsak, rezal, saj je človeško meso istotako mehko, kakor svinjsko! A to ni nobeno junaštvo, pri meni že ne!"

je, da naj se pribodniti zjedini za svojega rojaka. No, jaz pa mislim, da smo tudi zadnji prav storili, ko smo izvolili tega moža. (Vseobče pritjevanje.) Saj ta mož ni le naš zastopnik, ampak je prvi voditelj vseh okoličanov. (Tako je! Bog nam ga obrani!) Do danes še ni zasel svojega stola v mestnem zboru. Nič ne dene to. Neprecenljive vrednosti za vso okolico je že dejstvo samo na sebi, da je Nabergoj zakonito izvoljen v občinski zastop. (Odobranje.) Mi pa mu izrecimo danes tu na slovesen način svojo neomajljivo zaupanje!! (Ob teh besedah je zaorilo med zborovalci, da se je kar vse treslo.) A spominjamo se tu hvaležno tudi družih okoličanskih zastopnikov, ki so vsikdar mislili tudi na nas, v tem času, ko našega zastopnika ni bilo v zboru. Tudi njim velja naše zaupanje in naša hvaležnost. (Ko je završil govornik, so zborovalci prirejali prave ovacije vsem navzočim poslancem.) (Pride še.)

Resna beseda gospodom okolo „Amica“.

(Zvršetak.)

Nočemo s tem očitati prečastitemu škofjskemu ordinarijatu ničesar. Predobro poznamo njegovo pravičnost in dobrohotnost vsem narodom škofije. Dobro uvidevamo tudi njega težavno stališče v teh kritičnih razmerah. Kaj je hotel družega storiti, nego je storil, n. pr. v Rojanu, ko mu je magistrat — opiraje se na svojo krivično, sgoraj opisano, od kompetentne politične oblasti potrjeno statistiko — vedno in vedno očital krivico nasproti dvetretjinski italijanski večini (???) Kaj naj je drugače odločil, ko so vrhu tega še prodane, njemu neznane duše s svojimi prisiljenimi podpisali zahtevale laško propoved? Ali naj je hotel reči, da je ona statistika neresnična? Ali ne bi bil s tem obdolžil pristojne politične oblasti naravnost neresnice in krivičnosti? In kako naj bi bil dokazal to? Ali naj je šel od hiše do hiše pozvedovat in poslušat, kako se govori v družinah, ko ima že družega posla čez glavo? In ko se taisti ni mogel tako odločiti za to novotarijo, ali ga ni šla nahujskana deputacija (in žnjo še nekdo drugi!) tožiti naravnost k metropolitu v Gorico? Vsega tega torej ni kriv prečastiti škofjski ordinarijat, kriva je edino le satanska prefriganost in prekanjenost sovražnikov sv. Cerkve v Trstu. Krivo je krivično politično nadvladje. Kriv je na Primorskem vladajoči politični zistem, katerega žrtve sta že dva vsega spoštovanja vredna viša cerkvena dostojanstvenika.

Odločno pa smo nasprotni, da se od nekaterih oseb prezira naš jezik v cerkvi, brani našemu ljudstvu moliti v materinem jeziku, ovira na ostenativen način še zunaj cerkve, da celo v hiši žalostinski, skazati dragim ranjnim zadnje čast z običajno, v srce segajočo milo pesmico; nasproti pa, da se daje prostora v cerkvi izven župnije prišlim osebam, ki so s svojim vedenjem v očitno pohujšanje našemu pobožnemu ljudstvu. Ali ne veste, da se že prikazujejo žalostne posledice temu? Vam-li ni znano, da so začeli nekaj prav verni možje prostega stanu zahajati v pravoslavno, razkolno cerkev? Mar ne čujete na svojih durih močno trkanje socijalnega vprašanja? Ne vidite v svoji bližini brezverno internacijonalko, ki šteje v svojem naročju že precejšnje število naših, pred pobožnih slovenskih delavcev? Ali ne veste, da se je ravno v vas ugnezdilo uredništvo znanega „Delavca“? Gospoda moja! Položite roko na srce in pomislite, je-li vaše delovanje s preziranjem slovenskega jezika v resnici katoliško in krščansko socijalno? Mar ne veste, da stojite s takim ravnanjem, katero obsoja tudi del pravih italijanskih duhovnikov, v odločnem nasprotju z nauki sv. vere; v dijamentralnem nasprotju tudi z spomenico, katere je vsa okoličanska in slovenska mestna duhovščina leta 1893. poslala njegovi ekscelenci Rinaldiniju, c. kr. namestniku? Ali ne bijete s tem moralno v obraz svojim duhovnim sobratom? Li ne delate večkrat preglavice celo svojemu nadpastirju? Ako vam ugaja službovanje v slovenskih krajih — temu nismo nasprotni —, učite se jezika, spoštujte vam izročeno slovensko ljudstvo, ljubite njega jezik, njegove stare običaje! Če vam pa to ni všeč, čemu se vsilujete, in iščete italijanskih večin tam, kjer jih ni? Išcite jih raje tam, kjer so! Ostanite pri njej in delajte s svojim uplivom na

to, da se bodo v mestu cerkve nekoliko bolj polnile z italijanskim ljudstvom in da se med njim nekoliko bolj ukorenini spoštovanje do duhovščine. Slovensko ljudstvo pa pustite slovenskim duhovnikom! Ti je bodo znali, kakor do sedaj, tudi v bodoče voditi po pravi poti sv. vere.

Ne služite torej magistratu in njega poitalijančevalni ideji, služite raje svojemu vzvišenemu peklicu! Ne prezirajte in ne natolcajte svojih slovenskih sobratov, saj jih zaničuje umazano brezvestno časopisje že tako čez vso mero. Poslušajte raje, dokler je še čas, mili glas svojega sedanjega Pastirja: „Vsakdo naj goji svoj jezik, naj ljubi svojo, pa naj spoštuje drugo narodnost! — Nikdo naj ne stori drugim, česar ne želi, da bi se njemu storilo. Tako se uresničuje v vas besede Jezusa Kristusa: „da smo jedini“.

In ti verno ljudstvo slovensko! Ostani pobožno, zvesto in trdno v veri svojih očetov! Če te tudi prezirajo tu in tam nekateri, pomisli, da ti je ogromno število slovenskega duhovništva, ki trpi s teboj vred enako zaničevanje, preganjanje in preziranje, še vedno zvesto in ti ostane vedno udano do zadnjega zdihljeja!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 15. decembra 1897.

O poljsko-češki zvezi. Shod v Krakovem je dokazal, da so spoznali tudi Poljaki, da ni več možno, da bi le oni ostajali jedina mrtva oaza v živem slovanskem morju. Izpoznali so Poljaki, da jim kakor Slovanom ne kaže drugega, nego sprijazniti, pobratiti se z drugimi Slovani in stopiti z njimi pod jedno zastavo. Iz vseh nezavisnih poljskih glasil odmeva to spoznanje. Tako je nedavno temu prijavil grof Wodzinski v „Svčtu“ jako zanimivo pismo o poljskem vprašanju v Rusiji. V tem pismu pravi med drugim: „Stara poljska država bi se bila morala nasloniti na krepko Rusijo prej ali slej, ker bi se ne bila mogla vzdržati sama. A Poljaki so storili velikansko pogreško, da so se zvezali z Napoleonom proti Aleksandru, mesto da so podpirali Aleksandra proti Napoleonu. Kajti, kaj jim je dal Napoleon v plačilo? In kaj bi bili imeli od Rusije? Napoleon je minil, njegovi načrti so se izgubili v nič, a velika Rusija je postala močnejša in krepka. Pa tudi pozneje so grešili Poljaki, tako leta 1831 v vojni proti Rusiji in pa l. 1863, ko so se zopet puntali. Vse to pa je doneslo za nje posledice, da so razkrojeni, mesto da se je v teku poslednjih trideset let zopet okrepčala Poljska. Vendar so ob zatonu stoletja prišli Poljaki do razuma in spoznanja. Poleg ščitenja svoje vere in svoje narodnosti so se jeli Poljaki čutiti zveste podanike ruske države, bodisi kakor vojaki, uradniki ali rekodelci — z jedno besedo: jeli so spoznavati, da v Rusiji je moč, a brez Rusije je onemoglost!“

Tako je govoril Poljak grof Wodzinski. To spoznanje je zajedno rodilo ono združenje z brati Čehi, katero praznuje baš v tem času svoje slavje.

„Przeglad polski“ pravi: „Naša dolžnost je, da v narodnih rečeh vztrajamo skupno z Čehi. Poljaki smejo pomirljivo uplivati v zbornici na obe stranki, a svojega stališča ne smejo zapustiti, t. j. oni ne smejo zapuščati slovanske večine, v katero so stopili. Ako bi ravnali drugače, bilo bi neznačajno, ako ne naravnost neumno. Očitalo se nam je, da je Poljake možno pridobiti za vsakere kombinacije ter da so se vedno udeleževali večine, kakoršna koli je bila. Temu ni tako. Poljaki smo zares paktirali svojedobno z nemško liberalno stranko, bodisi da je bila z vlado ali v opoziciji, vendar v srcu nismo nikdar seglašali z njo, marveč bila nam je vedno zoperna. Toda sedaj, ko se je ta stranka pokazala v taki luči, ko je zasramovala na tako grd način nas in vso večino, sedaj smo izpoznali, da bi bilo nedostojno, da, nezasišane, ako bi se vezali žnjo še nadalje.“ — V istem zmislu pišejo tudi razni drugi poljski listi in pozivljajo narod na soglasno delovanje z Čehi in drugimi Slovani.

Zajedno popolnujemo na tem mestu naše včerajšnje poročilo o shodu v Krakovem. Banketa, kateri je sledil shodu na večer 13. t. m., se je udeležilo nad 300 oseb, med katerimi je bilo tudi več odličnih dam. Častni predsedniki na banketu so bili: knez Sapieha, dr. Stransky in vitez Vuković. Napivalo se je na bratstvo med Slovani in slovansko bodočnost. Na banket je došlo nad 200

brzjavnih pozdravov, med drugimi brzjavami praškega župana Podlipnega in ljubljanskega župana I. Hribarja.

Od sprejetih šest resolucij je zlasti omenjati zadnje resolucije, katera zahteva, naj se priredi splošen shod avstrijskih Slovanov. Ta resolucija je važna radi tega, ker je dokaz, da se je tudi pri tej priliki čutila potreba vseslovanskega shoda; izražena že opetovano na odličnih krogih avstrijskega slovanstva. Nadejati se je, da dožori ta veljavna ideja prej ko prej in prinese sad, koristen vsemu avstrijskemu Slovanstvu.

K dogodkom na Češkem. Včeraj se je raznašala na Dunaju in v Pragi vest, da sedanjí namestnik češki, grof Coudenhove — ki biva ravnokar na Dunaju — se ne povrne več na svoje mesto. Namestnikom za Češko da je določen sedanjí namestnik v Dalmaciji, fcm. David. Na podlagi teh vesti je izrazil sinočnji „Piccolo“ pobožno željo Nemcev, to namreč, da bi David zasnoval dobo nekdanjega glasovitega Kollerja, češ: na ta način se najprej pomiri dežela. Kako si Nemci mislijo pomirjenje v deželi, pojasneno bude najbolje s tem, ako povemo: da je namestnik Koller pošiljal cele bataljone vojakov občinam in posamičnikom na vrat, da je tramoma metal češke novinarje v ječe, da so češki listi morali prebiti nebrojno kazenskih sodeb — sveda vsakokrat pred delegiranimi nemškimi porotniki — in da so morali trpeti na tisoče in tisoče zgub na kavcijah. Take vlade bi si želeli Nemci in pokveka „Piccolo“. S tem je tudi označen nemški in laški liberalizem. No, današnje vesti trde, da grof Coudenhove ostane na svojem mestu, in da je vlada uverjena, da bodo zadoščale sedanje vojaške odredbe. Le jedno vprašanje bi še stavili: ako je Kollerjev recept res tako izboren za „pacifikacijo“, potem pa ne moremo umeti, zakaj baron Koller ne le da ni udušil češkega gibanja ampak je jo še podnetil?

Različne vesti.

Drugi gospodarji — drugačne sodbe! Kdo se ne spominja, kako so pisale tržaške oficijozne novine o bivšem ministru za trgovino, baronu Glanzu, ko je isti pred nekoliko meseci došel v Trst, da se osebno obvesti o odnosajih naše trgovine. Kolkor imata bizantizem in servilizem prikupljivih, dobrikavih in laskajočih se izrazov, toliko so jih rabila rečena glasila, ko so opisovala sleherni korak njeg. ekscelence. V vseh možnih variacijah so se hvalili: njegovo zanimanje za naše stvari, njega bistri vid za vsako malenkost, njegova dobrohotnost, njegova skrb za povzdigo naše trgovine in njegova dobra volja. Hvalilo se je na njem sploh — vse, do zadnjega lasu na glavi.

In slično so stala dotična glasila ob vsaki dani priliki s kadilnico v roki tudi pred vsemi drugimi ekscelencami.

Danes piha sapa z druge špranje. Tedanjim ministrom se je zgodilo namreč nekaj človeškega, kar se dogaja baže vsakemu ministru prej ali slej: postali so bivši ministri!

To pa je moment, ki je odločilen v ljubezni oficijozov. S prihodom novih ministrov se temeljito spreminjajo oficijozne sodbe o starih, bivših ministrih.

Klasičen vzgled o tem nam je podala naša tržaška „Sera“, ki je nastopno pisala o nekdanja vse pretege proslavljenih, a sedaj bivših ministrih:

Finančni minister Bilinski ni bil nič drugega nego zagrižen fiskus, ki je neprestano iskal prilik, kako bi višal davke. Tako nestrpen je bil v tom, da niti ni mogel počakati, kakov uspeh bode imela nova davčna reforma. Bog sam vedi, kaj bi bilo še prišlo na misel gospodu Bilinskemu, da bi le zadoščal luksusu svojih tovarišev!

Minister za trgovino ni kazal one odvažnosti na svojem mestu, kakoršne je bilo pričakovati. Eleganten v govoru, je bil ubožec na idejah, in neokreten v dejanjih. Trgovina monarhije se ni povzdignila ni za jeden najmanjši korak pod upravo barona Glanza.

Kaj pa še le tisti siromašni Ledebur kakor minister za poljedelstvo! Ne čudili bi se, ako bi bil odrejal procesije za dež in lepo vreme; to bi bilo najbolje odgovarjalo njegovim nazorom. Ledebur ni ostavil ničesar, kar bi bilo najmanjše vrednosti.

Tako je pisala „Sera“ o bivših ministrih. O novih pa piše:

Novi minister poljedelstva je sicer tudi baron, ali je specialist v svoji stroki.

Novega ministra za finance izključna zasluga je, da smo došli do preosnove davkov. To je pravi minister financ za sedanje čase.

Novi minister za železnice je tehnik prvega reda, on pozna izbornu zgodovino in tajnosti avstrijskih železnic.

Novi minister trgovine je talent prve vrste. Mož je on kar iz jednega kosa: ženijalen stvaritelj, velik delavec in organizator z velikimi idejami.

Itđ. itđ. Ko odstopi tudi to ministerstvo, imela bode „Sera“ jako lahko delo — seveda, ako bode tedaj še podpirala se svojo ramo avstrijska ministerstva —: v neugodno sodbo o ministrih Badenijevih postavi jednostavno imena ministrov Gautschevih — in iz ženijalnih ljudi postanejo hkratu sami — tepci.

In v sedaj blestečo sodbo o ministrih Gautschevih postavi imena bodočih ministrov, ki bodo seveda kopet sami ženijalni ljudje. In ta manipulacija se ponavlja redno v oficijoznih listih, kadar ministri odhajajo in prihajajo. Drugi gospodarji, druge sodbe.

Odlikovanje. Njegovo Veličanstvo cesar je podelil kaezonadškofu ljubljanskemu, dr. J a k o b u Missiji, red železne krone prvega razreda.

Imenovanje v naučnem ministerstvu. „Wiener Zig.“ objavlja imenovanje ministerskega svetnika extra statum dr. Antona Rezeke sekijskim načelnikom v ministerstvu za nauk in bogočastje. Dr. Rezek je prvi sekijski načelnik češke narodnosti v tem ministerstvu.

Učiteljstvo slovenske deške šole v Trstu vabi na veselico, ki jo priredi v prostorih „Slovenske Čitaonice“, Via S. Francesco št. 2, v sredo dne 22. decembra 1897. Čisti dohodek je določen za nabavo potrebnih učil. Vsporedi: a) Jos. Petz: „Potovanje po domovini“, dvoglasni oratorij s spremljevanjem glasovirja in harmonija. 1. „Ah, ni li zemljica krasna?“ 2. „Popotna.“ 3. „Molitev.“ 4. „Valček.“ 5. „Lovska.“ 6. „Rudar-ska.“ 7. „Ribarska.“ 8. „Koračnica.“ Med posamičnimi točkami se bodo vrstile deklamacije. b) „Seja“, žaljivi prizor v jednem dejanji. Vstopnina 30 nč. za otroke 15 nč. Sedeži po 20 nč. Začetek točno ob 6 in pol uri zvečer. Preplačila se hvaležno vsprejemajo z ozirom na blagotvorni namen. Na obilno udeležbo vabi nujno učiteljstvo

slovenske deške šole.

Slovenske bratoljubje. Pevsko društvo pri Sv. Ani darovalo je za nedolžne družine zaprtih Sv. Ivancanov 2 gl. 75 nč. — Bog povrni! —

Za nakit božičnega drevesa v otroškem vrtu pri sv. Ivana so darovali: g. župnik Trevn 2 kroni, g. Anton Trobec, g. Mijot, g. Brana vsak po 1 krono.

Za sežansko žensko podružnico družbe sv. Cirila in Metoda je nabrala gospica Mária Grbec na banketu na čast v Trst odhajajočemu g. oficijalu Frau Lebanu 3 krone.

Razpisano je mesto poštnega odpravnika na c. kr. postnem uradu v Čepovanu (pol. okraj Gorica) proti pogodbi in kavciji 200 glđ.

Dohodki so naslednji: Letna plača 150 fl. uradni pavšal 40 glđ. in letni pavšal, ki se ima določiti po dogovoru, za vzdržavo jednokratne pešne zveze med Čepovanom in Solkanom.

Prošnja v teku treh tednov na c. kr. pošto in brzojavno vodstvo v Trstu.

Lažnjivcu v goriškem „Corrieru“. Pišejo nam: „Corriere di Gorizia“ napada na nesramen način in povsem neopravičeno jednega sprevoznika vlaka št. 1009, ki je minole nedelje vozil iz Kormina v Trst. Odožuje namreč sprevoznika, da je postopal nepravilno in surovo. Roga se mu, da je najbrže doma iz „Oberležeče“, kjer ljudje baje ne poznajo dostojnega vedenja.

Kakor rečeno: ta napad je popolnoma neopravičen. In resnica je, da se je sprevoznik vedel povsem pravilno in po predpisih, surov in nesramen pa je bil dotični potnik.

Stvar je bila taka le: O odhodu vlaka iz Kormina ob 4 uri 40 min. popoldne (in ne 4 in 30, kakor piše „Corriere“) spraznil je sprevoznik zadnji kupé in to pomočjo poslujočega uradnika. Dotični potnik pa je samovlastno odprl kupé in

ga zasel še z dvema drugima gospodoma, vsled česar sprevoznik ni mogel vršiti svoje službe po predpisih. Hotel je namreč spraviti v omenjeni kupe neke dame, a rečeni gospodje — ki bi bili morali imeti oziir vsaj do dam, ako se že niso hoteli pokoriti naredbam sprevoznika — nikakor niso hoteli na lepem zapustiti kupeja. Sprevoznik je zaprl kupe in je v Gorici ves ta dogodek naznanil policijskemu komisariju.

To ravno pa je razljutilo dotične gospode, da so v „Corrieru“ dali duška svoji jezi. Mi pa prepuščamo sodbi poštenega občinstva, da se izreče, kdo je bil surov: ali sprevoznik, ali pa dotični laški gospodiči. In poslednjim bi pa res svetovali, naj le gredo v „Oberležeče“, da bodo videli, kako naši priprosti kmetje stopajo v vozove in se o vsaki prihki vedejo kakor — dostojni ljudje. O dá, marsikateri laški kulturonosce bi se lahko naučil marsikaj koristnega od priprostega ljudstva v — „Oberležečah“.

Ležeče.

Slovenski jezik na brzojavnem uradu tržaškem. Pišejo nam: Minolo nedeljo ob eni in tri četrt popoldne sem šel na brzojavni urad. Hotel sem oddati brzojavko v Lvov. Vide pa, da so tam pripravljene tiskovine le nemške in laške, prosil sem navzočega slugo, da mi da nemško-slovensko tiskovino, sicer da ne vem, kam in kako naj bi zapisal! A veste, kaj mi je odgovoril sluga? Tudi če bi vam dal slovensko tiskovino — je rekel —, vsejedno ne bi vedeli kam zapisati. Potem je šel v neko omaro in mi je dal tiskovino. Jaz sem šel in napisal brzojavko. Mej tem je došel neki uradnik in me je vprašal: koša že kvešto: „Lvov“? Ponavljal je vprašanje, seveda vedno le italijanski. Jaz pa sem mu odgovoril, da ne umem, da ne vem, kaj mi pravi!

On me je gledal debelo, jaz pa sem plačal naznačeno mi pristojbino in sem odšel. Toda vprašati moram kompetentno oblast, da li se ji zdi umestno, da bi vsaj na taci mestih, kjer občujejo direktno s strankami, nastavila uradnikov, večjih deželnim jezikom?!

Novi sodni pravilnik v slovenskem prevodu. Predno mineta dva tedna, damo za vselej slovo častitljivemu sodnemu postopniku od 1. maja 1781. leta št. 13. in pravdali se bomo po novem sodnem postopniku od 10. avgusta 1895. l. št. 118. Novi zakon o sodnem postopanju, prevedeni so že zdavnaj na vse avstrijske jezike, le slovanskega uredovnega prevoda še nimamo. Sam Bog vedi, kdaj ga dobimo, in kedar ga dobimo, ne bomo ga veselili, ker po M. Cigaletovi smrti nismo še čitali stvarno in jezikovno dovršenega prevoda kakenga zakona. V preveliki tej sili in potrebi priskočil nam je na pomoč velezaslužni odvetnik, g. Ludovik Filipič, ki nam je prevedel sodni pravilnik. Že letos po letu izšel je v Drag. Hribarjevi tiskarni njegov jako poraben prevod sodnega postopnika, a le ta prevod sodnega pravilnika nadkriljuje v vsakem oziru prvo njegovo delo. Gospod odvetnik proučil je namreč do jedra Fr. Levstikove jezikovne razprave in kaj zvesto je čital in uvažil M. A. Lamurskega in M. M. Hostnikove razprave o glagolu, obnarodovane v minovših časih prav na totem le mestu. Prava-janje sodnega pravilnika ni stalo malo truda; vidi se, da je g. pisatelj varno primerjal z nemškim iztočnikom ne samo hrvaški in rusinski, nego tudi češki in poljski prevod, da je izčrpal iz le-teh vse, kar se mu je zdelo najprikladnejše in najprimernejše in da se je obziral ob enem na živo narodno našo govorco. Tako je vstvaril nam delo, v katerem je oživetvorjena v vsej svoji krepkoči in snagi slovanska slovensčina, ki bodi uzorom vsem našim pisateljem!

Najlepše poplatimo g. pisatelju njegov trud, vse hvale dostojnemu založniku pa tiskarske troške, ako pokupimo prav kmalu vse izvode sodnega tega pravilnika, ki se dobiva po 50 novč. v tiskarni Drag. Hribarja v Celji na Malem Štajerji.

Členom „Del. podp. društva“. Nekateri člani se protivijo plačati udmino za 53. teden; pa ne le, da se protivijo, ampak vedejo se in govoré, da je sramota. Istim veljajo nastopne vrstice v pojasnile. Vsako podporno društvo računa po tednih in daje obolelim členom podporo za posamične dneve. Ako vzamemo koledar in štejemo tedne od nedelje do nedelje, prepričati se moramo, da nam vsako let

preostaja jeden dan, kar znaša v sedmih letih jeden teden. Tak teden se je nabral letos za naše društvo. Iste člene pa, ki se protivijo plačati udmino za 53. teden, vprašamo: ali bi njim bilo prav, ako bi, vzemimo zboleli vsako leto, a bi se njim reklo o izplačevanju podpore: „Za jeden dan ne dobite podpore, ker niste za-nj plačali udmine?“!

Iz Rojana nam pišejo: Znano vam je, da smo dobili po zaslugi veleč. g. župnika Jurce še jednega gospoda kapelana — Italijana.

Sedaj imamo „zornice“ po stari navadi. Ali kolika razlika med tednom in tednom! Kakor mašuje naš prvi gospod kapelan in moli po maši v slovenskem jeziku, vse moli pobožno žnjim, vse je vtopljeno v molitev. In cerkev je navadno natlačeno polna.

Vse drugače je, ko mašuje novi gospod kapelan. Ista cerkev, isti obredi, isto ljudstvo, ali gospod kapelan moli v italijanskem jeziku. In — skoro nikdo ne moli za njim!! Cerkev pa postaja prazna vedno bolj.

Mi ne umemo tega postopanja, ki je tem čudneje, ker gospod kapelan, da-si je Italijan, zna moliti slovenski. O tem smo se prepričali minolo soboto po blagoslovu. Vsega tega pa ne zamerimo toliko gosp. kapelanu, ker vemo dobro, da vse prihaja od gospoda — župnika Jurizze!

Pevsko društvo „Kolo“ je imelo svoj občni zbor dne 12. t. m. Podpredsednik društva, gosp. Dolenc je pozdravil primernim nagovorom v lepem številu zbrane društvenike, pozival jih je na resno delo ter je zaključil: Disciplina, red in točnost v zahajanju na pevske vaje bodi nam v dolžnost, katero moramo vršiti vsikdar. Oklenimo se torej te dolžnosti vsemi močmi in v bratski ljubavi, upirajoči svoj pogled v boljšo bodočnost.

G. tajnik Anton Vodopivec je primerno pojasnil društveno delovanje v minolem letu. Izrekel je željo da bi društvu pristopilo še mnogo členov, posebno pa naj bi se oklenila društva naša mladina, v naše veselje in naš ponos.

Blagajničar Kolb je poročal o denarnem stanju društva. V posamičnih predlogih se je sprožila marsikatera za društvo koristna misel. V odbor so bili voljeni: Fran Dolenc predsednikom, Josip Caharija podpredsednikom, Dragotin Malič tajnikom, Branimir Bole blagajnikom, Josip Kolb arhivarjem, Ivan Zabrc nadzornikom pevske vaje, Anton Vatovec, Avgust Demel in Štefan Čenčur odborniki; Avgust Gerbec, Žgur, Fabian, Milonik, odborniki; Karl Jazbec in Josip Lajn pregledovalca računov. Slednjič je občni zbor izrekel zahvalo uredništvu lista „Edinost“ za brezplačno priobčevanje naznanil in vabil.

Češko-poljska vzajemnost. Povodom gostovanja poljskega igralca Żelazowskega v narodnem gledališču v Pragi, dne 14. t. m. priredilo je občinstvo — po inicijativi tajnika „Matice Školske“, g. Turnovskega — veliko demonstracijo v prilog češko-poljski solidarnosti. Gosp. Turnovski je namreč nagovoril občinstvo se svoje lože doli.

Policijski ravnatelj Dörfl je poklical valed tega k sebi ravnatelja gledališča Šuberta in mu je zapretil, da v slučaju, ako se primeri še kaka demonstracija v gledališču, poseže policija vmes, gledališče pa se zapre.

V Přerovu na Moravskem prirede češki poslanci shod, na kateri pridejo tudi poljski poslanci iz Krakova, da vrnejo obisk čeških tovarišev.

Nemška vzgoja v Gradcu. 3 dijake državnega gimnazija v Gradcu so izključile šolske oblasti iz vseh avstrijskih srednjih šol radi žaljenja Njegovega Veličanstva. Stvar da je prijavil namestniku vojni poveljnik F. M. L. Succowaty. — „Piccolo“ govori ozirom na ta dogodek o slovanskih denuncijantih. Kakor da bi bili krivi slovanski dijaki, da so nemški dijaki vzgojeni prusjaški?!

Oni deček Humbert V-gile, ki je dne 8. t. m. pal z okna na cesto, je predvčerajšnjem umrl v bolnišnici.

Nagla smrt. Dne 14. t. m. je prišlo slabo postreščeku Rovere v cerkvi sv. Antona novega in je kmalo za tem umrl. Zdravnik rešilne postaje, ki je prihitel v pomoč, je zamogel samo še konstatovati smrt Rovera. Truplo so prenesli v mrtvašnico k sv. Justu.

Nesreča v novem pristanišču. O grozni nesreči, ki se je pripetila predvčerajšnjem v tukajšnjem novem pristanišču, poročajo nadalje. Prevoz

nik Fran Kreč iz Kamnika je prišel na dosedaj nepojasnen način pod naložen vagon, ko je bil isti ravno v teku. Padel je tako nesrečno čez tir, da so mu kolesa v pravem pomenu besede prerezala truplo čez pol in je izkrevavel na mestu. Sodna komisija je došla na lice mesta in po zabeležku dojadka zaslišala oboje, baveče se s prevažanjem vagonov. Kreču je bilo še le 32 let, oženjen je, ter je zapustil udovo in dva otročiča. Truplo so prepeljali v mrtvašnico pri sv. Justu.

Ne izseljujte se! Kako prav smo imeli, ko smo svarili pred izseljevanjem v Brazilijo, o tem zamoremo postreči danes svojim čitateljem s prav tehtnim dokazom. Minoli ponedeljek, dne 13. t. m. dospeli sti v Trst dve češki družini — brata Fritske se svojimi ženami in otroci — skupaj deset oseb. Ker ljudje nimajo božjaka, da bi si mogli oskrbeti vožnjo do doma, dalo se jim je zavetja v policijski kaznilnici v ulici Tigor, dokler se jih zamore odvesti v domovino.

Obe družini sti morali prebiti jako trpke usode.

Pred dvema letoma so jih zvalili brezvestni agentje v Brazilijo; poprodali so doma vse, da so si pridobili dovolj novcev za potovanje. V Braziliji so jih rabili v nasadih za kavo, a ondi so morali delati huje, nego črni sužnji. Naposled so morali prositi na avstro-ogerskem konzulatu v San Pavlu, da jim priskrbi brezplačno vožnjo nazaj v domovino, sicer bi morali poginiti lakote. Konzulat je ugodil njihovi prošnji in tako so se zopet povrnil v Avstrijo, toda — v kakem stanju? Doma so prodali vse, denar porabili in sedaj se podajejo kakor revčki v svojo domovino, kjer bodo morali prijeti z nova služiti kruh.

In dotični sleparski agentje? Oni se smejejo v pest, ker imajo zvito izleparjeni denar v žepu, pa ako bi poginile glada in trpljenja njihove žrtve! — Pa še neki drugi slučaj moramo navesti svojim čitateljem.

Neki ameriški list, izhajajoči v Memfis v državi Tennessee, poroča o štiridesetih Avstrijcih, ki so prišli na pobježje reke Mississippi delat dōge za neko evropsko firmo. Poročevalec pravi, da so bili to mladi krepki možaki, ki pa so v teku kratkega časa usahnili tako, da jih je bilo kar strašno pogledati, kajti pobježje Mississippija je jako nezdravo, ker vlada ondi večna mrzlica. Ti kraji so pravcato smrtno žrelo. Neumevno je, pravi dotično poročilo, kako da se ne dvigne vse avstrijsko časopisje proti krutim pijavkam agentom, ki izvajajo nesrečne ljudi iz varne domovine v te strašne pokrajine. Taki agentje molče najbrže svojim žrtvam o klimatičnih razmerah, o nezdravem podnebjju teh krajev in jih mamijo z zagotovitvijo izborne plače. Res je, plača je izborna. A koliko časa traja to? Samo tako dolgo, dokler more tak nesrečnik vzdržati v tem nezdravem strupenem močvirju in to je samo nekaj tednov in ubožčki se vlečejo na pol mrtvi potem v Memfis, kjer jim jemljeta njihov trdi zaslužek oderuški zdravnik in lekarničar. Srečni so samo oni, katerim je ostalo vsaj toliko še, da se zamorejo povrtni v svojo staro domovino, kjer žive morda še par let, potrti na duhu in telesu.

Menimo, da morajo take stvari zadostovati našim ljudem v svarilo, da se ogibljejo izseljevanja kakor svoja nesreče. Komur pa še to ne zadošča, nemu pa sploh ni več pomoči!

Še nekoliko o predavanjih Falbovih. Prav na konci bode marc še jako tople. April bode v početku pust, tem živahneji pa boče biti proti koncu; še celo z gromom nam žuga. Za mesec ljubezni in mladih sanj, za poetični majnik, pak ne obeta Falb nič prida. Pravi, da bode jako čmeren in nestalniši v svojih vremenih, nego naj bolj razvajena ljubimka. Zljaj gorak, zdaj bladen, zdaj vroč, zdaj moker in potem pa viharjen, prav kakor kaka koketa. Samo nazadnje, da se pomiri malce. Junij bode mnogo treznejši, a moker ne manj, morda še več, nego njegov prednik. Naposled pa bode lep in gorak. V tem koledarju je še dokaj interesantnih razprav o potresih in njihovih uzrokih. Kdor ga želi čitati, naj si ga naroči.

Kako se daljša življenje? Ker znamo, da bi vsakdo naših čitateljev rad dolgo živel, bi radi navedli nekaj nasvetov, kako se vesti, da se doseže visoka starost, a da je človek pri tem še zdrav in čil. Amerikanec sir James Sawyer je napisal celo vrsto takih nasvetov, iz katerih je po-

sneti, da se mora ozirati človek tudi na najmanjše stvari, ako si hoče daljšati življenje.

Torej tu nekaj tacih nasvetov. 1) spati morash osem ur; 2) ležati na desni strani; 3) okno spalnice moraš imeti odprto vso noč; 4) vrata spalnice založi s plahto iz slame; 5) postelja se ne sme tiščati zidu; 6) ne smeš se kopati v mrzli kopelji, marveč voda mora imeti toploto tvojega života; 7) pred zajutrkom moraš telovaditi; 8) jej malo mesa, a pri tem glej, da je dobro kuhano; 9) ne smeš piti mleka; 10) jej mnogo masti, da dobro vzrejš one celice v tvojem telesu, v katerih se poraja najprej bolezen; 11) ne uživaj opojnih pijač, ker iste uničujejo te celice; 12) vsak dan se pridno gibaj v svežem zraku; 13) ne imej živalij v svojem stanovanju, katere še razširjajo káli bolezni; 14) bivaj, ako mogoče, na deželi; 15) pij zdravo vodo in pazi, da tvoje telo redno oddaja, kar ima preveč; 16) v delu si išči izpremembe; 17) privoščaj si pogostega kratkega počitka; 18) ne bodi preveč častihlepen, in 19) brzdaj svojo strast! Ako se izpolnjuje vse to, pravi sir James Sawyer, da ne ve, zakaj bi človek ne mogel živeti sto in več let?

Najnovejše vesti.

Dunaj 15. „Wiener Zeitung“ objavlja: Podpredsednik namestništva nižjeavstrijskega Friderik baron Bourguignon pl. Baumberg je imenovan deželnim predsednikom v Bukovini, na mesto dosedanjega Leopolda grofa Goessa, ki je imenovan namestnikom v Trstu, na mesto namestnika Teodorja viteza Rinaldinija, stopivšega v pokoj iz zdravstvenih oziror. Odstopajoči namestnik Rinaldini je dobil red železne krone I. vrste, isti red so dobili tudi namestnik v Tirolu, grof Fran Merweldt in namestnik v Gorenji Avstriji Viktor baron Puthon in namestnik na Moravskem Alojzij baron Spens Booden. Podpredsednik namestništva v Gradcu dvorni svetnik pl. Fraydenegg je imenovan deželnim predsednikom na Koroškem na mesto dosedanjega predsednika barona pl. Schmidt-Zabieraw, ki je dobil veliki križ Fran Josipovega reda. Dvorni svetnik na namestništvu v Lincu grof St. Julien-Wallsee je imenovan deželnim predsednikom v Solnogradu. — Deželni predsednik na Kranjskem Viktor pl. Hein je dobil dostojanstvo tajnega svetnika.

Dunaj 15. Njegovo Veličanstvo je vsprejelo danes v privatni avdienci namestnika češkega Karola grofa Coudenhove.

Dunaj 15. Generalni advokat pl. Ferdinand Schrott, bivši drž. pravnik v Trstu, je imenovan sekcijem načelnikom v justičnem ministertvu.

Dunaj 15. Kakor je izvedel „Fremdenblatt“ ni osnovana vest o odstopu namestnika češkega grofa Coudenhove. Istotako ni osnovana vest o imenovanju grofa Adalberta Dzieduszykega ministrom rojakom za Galicijo.

Za slabotne

bolehave valed pomanikanja krvi na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preiskusnega učinka je železnato vino lekarnja Piccolija v Ljubljani.

(Dunajska cesta)
priporočene od mnogih zdravnikov. — Polliterska steklenica velja 1 gld., pet polliterskih steklenic 4 gld. 50 kr.

Kolesarjem!

Podpisani naznanja, da ima v ulici S. Lazzaro št. 6 lastno mehanično delavnico v kateri popravlja kolesa, šivalne stroje itd. po najnižjih cenah
SKERL ANTON.

M. U. dr. Anton Záhorsky,

pomočnik na porodih in zdravnik za ženske.
ulica Carintia šte. 8,
ordinuje od 9—10 in od 2—4. Za uboge od 8. do 9. ure zjutraj.

ZAVOD

za uniformiranje in civilna krojačnica
FRANA JIRAS

ulica Caserma št. 9
priporoča se za napravo uniform in civilnih oblek.
Postrežba poštna.
Zaloga vseh vrst za uniforme po originalnih tovarniških cenah.

R. DITMAR

Svetilnice, katere svetijo močnejše kakor vsi drugi priznanizstemi na petrolij, olje in električno luč.

Priporočljive posebno za javne prostore, vrtove, tovarne, delavnice, itd.

TRST
Piazza Ponterosso
šte. 6.

100 do 300 gld.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika z razpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. Ponudbe pod naslovom Ludwig gesterreicher VIII Deutschegasse 8, v Budimpešti.

Ulica Donota šte. 9.

Mehanična delavnica

ustanovljena leta 1869

Petra Braidoin sina

prevzema poprave šivalnih strojev in koles in vseh mehaničnih del. Dela izvršuje najnatančneje in po najnižjih cenah. Prodaja tudi kolesa nova in obrabljena kakor tudi šivalne stroje. Abonement za hranitev koles po 2 gl. na mesec.

Ulica Donota šte. 9.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL
Rafaela Italia
Via Malcantan št. 1.
Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimnic in peresnic, ogledal in železnih blaganj. po cenah, da se ni bat konkurence.

Svečar v Serici **J. KOPAČ** Solkanska cesta št. 9.
priporoča velečastitemu svečenstvu, cerkvenim upravam, ter slavnemu občinstvu pristno

Voščene sveče

kilogram po 2 gld. 45 nč

Ha so one sv. č., koje nosijo protokolirano tvornično znamko, nepokvarjene, jamčim se svoto 1000 kron.

Sveče slebeje vrste za pogrebe in postransko rasvetljavo cerkva dobivaje se po jako nizkih cenah.

Prodajem tudi tamjan za cerkve:

Laerima najfinejši klgr. po gld. 1.20

običajni " " " 1.

Granis " " " —.60

Blago pošilja se na vse strani avstro-ogorske monarchije poštne prosto.

Hotel Volpich

„pri črnem orlu“ (Aquila nera)

TRST

Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò,

najbolj v središču

popolnoma na novo opravljen.

KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.

V pritličju „Restavracija Pilsen“

od F. Volpicha.